Καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα. Καὶ εὐθὺς εὐγῆκεν ἄλλο ἕνα κεῖνον ὁμοίως θαυμασιώτατον. Τότε ὁ μὲν Ὅσιος ἔγραφε εἰς τὸ κελλίον της, χωρὶς ποσῶς νὰ συντύχη ἕτερον λόγον. Ὁ δὲ Διδάσκαλος ἐπληττόμενος εἰς τοιαύτην θαυματουργίαν, ἐλυτρώθη τοῦ πειρασμοῦ. καὶ πᾶσιν ἐκήρυττε τὸ τεράστιον, διὰ νὰ δοξάζεται ἡ ὑπέραγνος Θεομήτωρ, ἧς ταῖς ἱκεσίαις τύχοιμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἔκστασις θαυμάσιος, ὅτι μία ῥανὶς τοῦ Δεσποτικοῦ Αἵματος ὑπερβαίνει πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα.

ΘΑΥ͂ΜΑ, ΜΑʹ.

Ἦτον τὶς Μοναχὸς ἀμελὴς καὶ ῥάθυμος, ὁποῦ δὲν ἐφύλαγε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος, ἀλλὰ διῆγεν ἐν ἀκηδίᾳ πολλῇ. Μόνον ταύτην τὴν ἀγαθοεργίαν ἔκαμνεν, ἤγουν, ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν καὶ πόθον, ὁποῦ εἶχε πρὸς τὴν Παρθένον, ἐσαμάτα καθ᾽ ἑκάστην, καὶ ἔλεγεν ἐνώπιον τῆς σεβασμίας Εἰκόνος αὐτῆς, ρ. φοραῖς τὸν Ἀρχαγγελικὸν Ἀσπασμὸν, ὅτι δὲν ἤξευρε γράμματα νὰ ἀναγινώσκη ἄλλας εὐχάς. Οὕτω γοῦν ζῶν ἀμελῶς εἰς τὰς νηστείας, ἀγρυπνίας, καὶ ἑτέρας τάξεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ἠξίωσεν ὁ πανάγαθος Κύριος, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, καὶ εἶδε φοβερὰν ὀπτασίαν καὶ ἔκστασιν, ὡσὰν, ὅτι οἱ δαίμονες ἅρπασαν τὴν ψυχήν του, καὶ τὴν ὑπῆγαν ἐνώπιον τοῦ δικαίου Κριτοῦ, ζητοῦντες αὐτοῦ, νὰ κάμη δικαιοσύνην, νὰ τοὺς τὴν δώση κατὰ τὰς πράξεις της. Ὁ δὲ Βασιλεὺς γινώσκων αὐτῆς τὰς ἁμαρτίας, εἶπε τοῖς δαίμοσι. λάβετε αὐτὴν εἰς τὴν γέενναν, οὐκ ἔχει γὰρ μέρος μετ᾽ ἐμοῦ, ὅτι τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Βαπτίσματος, καὶ τοῦ Μοναδικοῦ σχήματος οὐκ ἐφύλαξεν. Εὐθὺς οὖν, ὁποῦ τὴν ἅρπασαν οἱ δαίμονες, ὡς ἄγριοι λύκοι, ἠγέρθη τοῦ θρόνου ἡ παντοδύναμος Δέσποινα, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Δέομαί σου, Κύριέ μου. ἄκουσόν μου τὰ δικαιώματα, ὁποῦ ἔχω, νὰ εἰπῶ εἰς βοήθειαν τῆς ψυχῆς ταύτης. Καὶ οὕτως ἔδειξεν ἕνα Βιβλίον ὁποῦ ἦταν γεγραμμένοι οἱ Χαιρετισμοὶ, ὁποῦ τῆς εἶπεν ὅλην του τὴν ζωὴν προσευχόμενος, καὶ προστάσει τοῦ φύλακος τῆς ψυχῆς ἐκείνης, νὰ βάλη τὴν Βίβλον αὐτὴν εἰς τὴν πλάστιγγα. Ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος ἔβαλαν οἱ δαίμονες Βιβλία πολλὰ, ὁποῦ εἴχασι γεγραμμένα ὅλα τοῦ Μοναχοῦ τὰ ἐγκλήματα. Τότες ἐβάρυνε πολλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁποῦ εἶχε τὰ ἁμαρτήματα. Ἰδοῦσα λοιπὸν ἡ τοῦ παντελεήμονος Θεοῦ πολυεύσπλαγχνος Μήτηρ, πῶς δὲν ὠφελήθη ποσῶς ἡ ψυχὴ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον (ὅτι αἱ ἁμαρτίαι ἦταν πολλαὶ, καὶ ἡ ἀρετὴ ὀλίγη) λέγει πρὸς τὸν Δεσπότην. Ἐνθυμήσου, παμφίλτατέ μου Υἱὲ, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμὴν σάρκα ἀνέλαβες τὴν παθητικήν σου οὐσίαν, καὶ χάρισαί μοι μίαν ῥανίδα ἀπὸ τὸ ἄχραντον καὶ πολύτιμον Αἷμά σου, ὁποῦ ἔχυσες διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τὸ σωτήριον Πάθος. Ναὶ, Δέσποτα πολυέλεε, κάμε τὸ ἔλεος τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν, διατί μὲ ἠγάπα πολλὰ καὶ προσηύχετο πρός με μετὰ πόθου καὶ Πίστεως. Λέγει της ὁ Δε-

σπό-